

RETTENS KENDELSE (Anden Afdeling)

15. februar 2005 *

I sag T-229/02,

Kurdistan Workers' Party (PKK),

Kurdistan National Congress (KNK), Bruxelles (Belgien),

ved barristers M. Muller og E. Grieves og solicitor J. Peirce,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved M. Vitsentzatos og M. Bishop, som
befuldmægtigede,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

støttet af:

Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland, først ved J. Collins, derefter ved R. Caudwell, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

og af:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved C. Brown og P. Kuijper, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

intervenienter,

angående en påstand om annullation af Rådets afgørelse 2002/334/EF af 2. maj 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme og om ophævelse af afgørelse 2001/927/EF (EFT L 116, s. 33) og af Rådets afgørelse 2002/460/EF af 17. juni 2002 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2002/334/EF (EFT L 160, s. 26),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J. Pirrung, og dommerne N.J. Forwood og S. Papasavvas,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Tvistens baggrund

- 1 Det fremgår af sagen, at Kurdistan Workers' Party (det kurdiske arbejderparti) (PKK) opstod i 1978 og indledte en væbnet kamp mod den tyrkiske regering med henblik på at få anerkendt kurdernes ret til selvbestemmelse. Ifølge O. Ocalans skriftlige vidneudsagn erklærede PKK i juli 1999 en ensidig våbenhvile, men forbeholdt sig ret til selvforsvar. Ifølge samme vidneudsagn besluttede PKK's kongres i april 2002 for at afspejle dette kursskifte, at »alle aktiviteter, der udføres under navnet »PKK«, ophører den 4. april 2002, og alle aktiviteter, der udføres på vegne af PKK, vil blive betragtet som ulovlige« (stævningens bilag 2, punkt 16). En ny sammenslutning, Kongreya Azad Ö ğ Demokrasiya Kurdistan (Kurdistan Freedom and Democracy Congress — KADEK) blev dannet for på demokratisk vis at nå politiske mål på vegne af det kurdiske mindretal. A. Ocalan blev udnævnt til præsident for KADEK.

2 Kurdistan National Congress (Kurdistans nationalkongres) (KNK) er en paraplyorganisation, der omfatter omkring 30 organisationer. KNK har til formål at »styrke enheden og samarbejdet mellem kurdere i alle dele af Kurdistan og at støtte kurdernes kamp i lyset af den kurdiske nations overordnede interesser« (artikel 7, afsnit A, i KNK's grundlæggende charter). Ifølge det skriftlige vidneudsagn fra KNK's præsident, S. Vanly, var PKK's leder blandt dem, der stod i spidsen for dannelsen af KNK. PKK var medlem af KNK og PKK's individuelle medlemmer finansierede delvist KNK.

3 Den 27. december 2001 vedtog Rådet, som fandt, at der var behov for en fællesskabsindsats for at gennemføre resolution 1373 (2001) fra FN's Sikkerhedsråd, fælles holdning 2001/930/FUSP om bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 90) og fælles holdning 2001/931/FUSP om anvendelse af specifikke foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme (EFT L 344, s. 93).

4 Artikel 2 i den fælles holdning 2001/931 lyder således:

»Det Europæiske Fællesskab, der handler inden for rammerne af sine beføjelser i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, vil beordre indfrysning af pengemidler og andre finansielle aktiver eller økonomiske ressourcer over for personer, grupper og enheder opført i bilaget.«

5 Den 27. december 2001 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 2580/2001 om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme (EFT L 344, s. 70).

6 Artikel 2 i forordning nr. 2580/2001 har følgende ordlyd:

»1. Med forbehold af artikel 5 og 6

- a) indefrysnes alle midler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer, der tilhører, ejes eller besiddes af fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3, omhandlede liste

- b) må der hverken direkte eller indirekte stilles pengemidler, andre finansielle aktiver og økonomiske ressourcer til rådighed for eller til gavn for de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3, omhandlede liste.

2. Det er forbudt at levere finansielle tjenesteydelser til eller til gavn for de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som er opført på den i stk. 3, omhandlede liste, jf. dog artikel 5 og 6.

3. Rådet udarbejder, reviderer og ændrer med enstemmighed den liste over personer, grupper og enheder, som denne forordning finder anvendelse på, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 1, stk. 4, 5 og 6, i fælles holdning 2001/931/FUSP. Listen omfatter:

- i) fysiske personer, som begår eller søger at begå eller at deltage i eller fremme enhver form for terrorhandling

- ii) juridiske personer, grupper eller enheder, som begår eller søger at begå eller at deltage i eller fremme enhver form for terrorhandling

 - iii) juridiske personer, grupper eller enheder, som ejes eller kontrolleres af en eller flere af de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, der henvises til under nr. i) og ii); eller

 - iv) fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, som handler på vegne af eller under ledelse af en eller flere af de fysiske eller juridiske personer, grupper eller enheder, der henvises til under nr. i) og ii).«
- 7 Den 2. maj 2002 vedtog Rådet afgørelse 2002/334/EF om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2001/927/EF (EFT L 116, s. 33). Afgørelsen indføjede PKK på den liste, der er omhandlet i artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 (herefter »den omtvistede liste«).
- 8 Ved stævning registreret under sagsnummer T-206/02 anlagde KNK et annullationssøgsmål til prøvelse af afgørelse 2002/334.
- 9 Den 17. juni 2002 vedtog Rådet afgørelse 2002/460/EF om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2002/334/EF (EFT L 160, s. 26). PKK figurerede fortsat på den omtvistede liste. Listen er efterfølgende regelmæssigt blevet ajourført ved afgørelser fra Rådet.

Retsforhandlinger og parternes påstande

- 10 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 31. juli 2002 har KNK, ved S. Vanly, og PKK, ved O. Ocalan, anlagt nærværende annullationssøgsmål til prøvelse af afgørelse 2002/334 og afgørelse 2002/460 (herefter »de omtvistede afgørelser«).

- 11 Ved kendelse af 17. juni 2003 fik Det Forenede Kongerige og Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Rådet.

- 12 Ved særskilt dokument har Rådet i den foreliggende sag fremsat formalitetsindsigelser i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Sagsøgerne og Kommissionen har indleveret deres bemærkninger til disse indsigelser inden for de fastsatte frister. Det Forenede Kongerige har givet afkald på at indlevere sådanne bemærkninger.

- 13 Rådet har, støttet af Kommissionen, nedlagt følgende påstande:
 - Sagen afvises.

 - Sagsøgerne tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 14 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

- Behandlingen af formalitetsindsigelserne henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

- Sagen antages til realitetsbehandling.

- De omtvistede afgørelser annulleres, subsidiært fastslår Retten, at forordning nr. 2580/2001 er ulovlig.

- Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

Parternes argumenter

- 15 Rådet har indledningsvis anført, at søgsmålet er anlagt på vegne af PKK og KNK. Der er ikke holdepunkter for at antage, at O. Ocalan og S. Vanly er personligt involveret.

- 16 Rådet og Kommissionen har anført, at søgsmålet er anlagt for sent, for så vidt som det vedrører afgørelse 2002/334.

- 17 Rådet er af den opfattelse, at PKK ikke har søgsmålskompetence, eftersom denne sagsøger selv har oplyst, at organisationen ikke længere eksisterer. Rådet har præciseret, at denne indsigelse ikke foregriber de konsekvenser, som hver medlemsstat kan udlede af PKK's åbenbare opløsning. Kommissionen er af den opfattelse, at beviserne ikke er tilstrækkelige til at fastslå, at O. Ocalan lovligt kan repræsentere PKK.

- 18 Rådet har for så vidt angår KNK fremsat en indsigelse om litispændens som følge af, at parterne, sagsgenstanden og de påberåbte anbringender er identiske i søgsmålene i sagerne T-206/02 og T-229/02. Afgørelse 2002/460 ajourfører kun den omtvistede liste. Kommissionen har fremført, at sagsøgerne ikke har fremlagt noget bevis for, at der foreligger en ny omstændighed eller en fornyet undersøgelse af deres sag, som forhindrer, at afgørelse 2002/460 anses for at være en bekræftelse af den tidligere afgørelse. Rådet er af den opfattelse, at selv om den korrekte procedure for sagsøgerne er at udvide eller tilpasse deres oprindelige påstand med henblik på at dække den nye retsakt (Domstolens dom af 3.3.1982, sag 14/81, Alpha Steel mod Kommissionen, Sml. s. 749, præmis 8), ville denne tilpasning være rent formel derved, at den blot ville bestå i at erstatte henvisningerne til den tidligere afgørelse med henvisninger til den efterfølgende afgørelse. Rådet har anført, at forordning nr. 2580/2001 kun er anfægtet indirekte og at dette retsmiddel ikke kan føre til annullation af nævnte forordning.
- 19 Subsidiært har Rådet, støttet af Kommissionen, anført, at KNK ikke er umiddelbart og individuelt berørt. Rådet har anført, at KNK ikke er opført på den omtvistede liste. KNK's argument om, at opførelsen af PKK skader KNK's effektivitet og politiske troværdighed, er alt for vagt og hypotetisk. Forbuddet mod at stille pengemidler til rådighed for de enheder, der er opført på den omtvistede liste, har en generel rækkevidde. Den omstændighed, at KNK som følge af sine tætte forbindelser til PKK kan have været i stand til at tilsidesætte dette forbud, kan ikke i tilstrækkelig grad individualisere KNK. Endelig kan KNK ikke påberåbe sig, at organisationen varetager medlemmernes kollektive interesser, eftersom KNK's formål er alt for generelt.
- 20 Sagsøgerne har indledningsvis fremsat fire bemærkninger. Sagsøgerne har for det første understreget den omfattende retlige rækkevidde af de omtvistede afgørelser, som har til formål at forbyde et politisk parti og stærkt begrænse KNK's politiske aktion. For det andet er nærværende annullationssøgsmål som følge af den manglende mulighed for at anvende den præjudicielle procedure det eneste retsmiddel, der står til rådighed for sagsøgerne. For det tredje bør de i EF-traktaten fastsatte betingelser for så vidt angår søgsmålskompetence fortolkes i lyset af de grundlæggende rettigheder og nærmere bestemt princippet om effektiv domstolsbeskyttelse (Domstolens dom af 25.7.2002, sag C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mod Rådet, Sml. I, s. 6677, præmis 38, 39 og 44). For det fjerde bør det

være åbenbart, at sagsøgerne har anlagt dette søgsmål i egenskab af repræsentanter for to politiske partier. Eftersom de berørte rettigheder er ikke blot sagsøgernes rettigheder, men ligeledes deres medlemmers rettigheder, bør der ikke udvises overdreven formalisme.

- 21 Sagsøgerne har anført, at stævningen blev indleveret den 24. juli 2002. Straks efter at være blevet underrettet om, at Retten ikke havde modtaget det originale eksemplar af stævningen traf de, til trods for at de var overbeviste om, at dette var tilfældet, øjeblikkeligt de nødvendige foranstaltninger for at afhjælpe denne situation. Under alle omstændigheder blev fristerne overholdt for så vidt angår afgørelse 2002/460. Denne afgørelse udgør en særskilt afgørelse, som følger af en fornyet undersøgelse af berettigelsen af PKK's opførelse på den omtvistede liste.

- 22 Hvad angår PKK's søgsmålskompetence er sagsøgerne af den opfattelse, at Rådets argument om PKK's eksistens vedrører substansen i drøftelserne angående PKK's opførelse på den omtvistede liste. Det er sandsynligt, at Rådet i forbindelse med behandlingen af sagens realitet vil anføre, at PKK fortsat eksisterer med henblik på at begrunde PKK's opførelse på den omtvistede liste, mens Rådet påberåber sig, at sidstnævnte er opløst på tidspunktet for behandlingen af sagens formalitet.

- 23 PKK har kompetence til at anlægge et annullationssøgsmål, eftersom den fysiske person, O. Ocalans søgsmålskompetence for det første ikke er blevet bestridt, selv om han handler i egenskab af repræsentant. Dernæst har den omstændighed, at det i 2002 blev besluttet at indstille alle aktiviteter udført på PKK's vegne og at danne en ny organisation, ingen indflydelse på PKK's fortsatte søgsmålskompetence i henhold til fællesskabslovgivningen. PKK befinder sig nemlig i samme situation som et erhvervsdrivende selskab i likvidation (Domstolens dom af 11.10.2001, sag C-77/99, Kommissionen mod Oder-Plan Architektur m.fl., Sml. I, s. 7355). Endvidere har Rådet åbenbart været af den opfattelse, at PKK havde tilstrækkelig retsevne til at skulle forbydes. Billighed og logik påbyder under disse omstændigheder, at PKK er i stand til at anfægte de omtvistede afgørelser.

- 24 Sagsøgerne er hvad angår KNK af den opfattelse, at sidstnævnte er umiddelbart og individuelt berørt af de omtvistede afgørelser. PKK var den vigtigste af de organisationer, der udgjorde KNK, og de to organisationer har samme politiske målsætninger. Det fuldstændige forbud mod PKK har »demoraliserende virkninger« for KNK's mulighed for at forfølge disse mål, skønt KNK er den eneste enhed, der kan forfølge disse. KNK er endvidere anbragt i en usikker situation, såvel for så vidt angår KNK's medlemmer som organisationen selv. Frygten for, at organisationens aktiver indefryses, eller at organisationen beskyldes for at støtte eller yde midler til en forbudt organisation, bevirker, at dens aktiviteter indskrænkes betydeligt. Denne frygt er særdeles betydelig for så vidt angår KADEK, som er et potentielt medlem af KNK. KNK handler således både på egne vegne og på vegne af organisationens medlemmer og potentielle medlemmer, som selv er umiddelbart og individuelt berørt af de omtvistede afgørelser.
- 25 Ifølge sagsøgerne har reglerne om søgsmålskompetence for Retten til formål at sikre, at parter, som ikke har reel tilknytning til en retsakt fra institutionerne, ikke kan anfægte denne. Det fremgår imidlertid åbenbart af tvisten, at dette ikke er tilfældet i den foreliggende sag. Endvidere fremkalder de omtvistede afgørelser automatisk retsvirkninger i forhold til sagsøgerne, uden medlemsstaternes mellemkomst. KNK er individualiseret på en unik måde som følge af det historiske bånd, som forbinder den til PKK. Såfremt PKK ikke anses for at have søgsmålskompetence, vil KNK endelig være den eneste organisation, der er i stand til at anfægte de omtvistede afgørelser.

Retten's bemærkninger

- 26 I henhold til procesreglementets artikel 114, stk. 1, kan Retten, såfremt en part fremsætter begæring herom, tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet. Ifølge artikel 114, stk. 3, forhandles der mundtligt om begæringen, medmindre Retten bestemmer andet. I den foreliggende sag finder Retten, at de oplysninger, der fremgår af sagen, er tilstrækkelige, og at det ikke er nødvendigt at indlede den mundtlige forhandling. Navnlig er Retten i stand til at træffe afgørelse om formalitetsindsigelsen, uden at denne henskydes til afgørelse i forbindelse med sagens realitet.

- 27 Det må først fastslås, at PKK bør anses for at være umiddelbart og individuelt berørt af de omtvistede afgørelser, eftersom organisationen udtrykkeligt er anført i disse.
- 28 Det må dernæst præciseres, at de regler, der gælder for et annullationssøgsmåls antagelse til realitetsbehandling hvad angår en person opført på den omtvistede liste — nemlig listen over personer, grupper og enheder, hvorpå restriktive foranstaltninger med henblik på at bekæmpe terrorisme finder anvendelse — bør fortolkes ud fra de foreliggende omstændigheder. Hvad navnlig angår disse grupper eller enheder kan det nemlig forekomme, at disses eksistens ikke er lovlig, eller at de ikke var i stand til at overholde de retsregler, der almindeligvis gælder for juridiske personer. Herefter vil en overdreven formalisme i visse tilfælde indebære at nægte enhver mulighed for at anlægge et annullationssøgsmål, selv om disse grupper og enheder har været genstand for restriktive fællesskabsforanstaltninger.
- 29 Det må endelig konstateres, at de omtvistede afgørelser har været ophævet siden tidspunktet for anlæggelsen af nærværende søgsmål og adskillige gange er blevet erstattet af nye afgørelser. Ifølge fast retspraksis indebærer princippet om god retspleje, at sagsøgeren stillet over for den omstændighed, at en anfægtet retsakt under sagen erstattes af en retsakt med samme genstand, ikke behøver at anlægge en ny sag, men kan udvide eller tilpasse sin oprindelige påstand, således at denne dækker den nye retsakt (dommen i sagen Alpha Steel mod Kommissionen, nævnt ovenfor i præmis 18, præmis 8, og Domstolens dom af 10.4.2003, sag C-217/01 P, Hendrickx mod Cedefop, Sml. I, s. 3701).
- 30 Ifølge fast retspraksis skal spørgsmålet om, hvorvidt en sag kan antages til realitetsbehandling, imidlertid bedømmes på tidspunktet for stævningens indlevering (Domstolens dom af 27.11.1984, sag 50/84, Bensider m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3991, præmis 8, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 8.10.2001, sag T-236/00 R II, Stauner m.fl. mod Parlamentet og Kommissionen, Sml. II, s. 2943, præmis 49). Følgelig kan betingelserne for sagens antagelse til

realitetsbehandling, bortset fra betingelsen vedrørende fortsat søgsmålsinteresse, selv i tilfælde af en tilpasning af sagsøgernes påstande ved fremkomsten af nye retsakter under sagen, ikke berøres af en sådan tilpasning. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det af sagsøgerne anlagte søgsmål kan antages til realitetsbehandling, bør sagsøgerne herefter ikke tilbydes mulighed for at tilpasse deres påstande henset til vedtagelsen af nye afgørelser, der ophæver de omtvistede afgørelser.

- 31 Spørgsmålet om, hvorvidt nærværende søgsmål kan antages til realitetsbehandling, bør undersøges i forhold til de forskellige sagsøgere, som har anlagt det.

Om PKK

- 32 I overensstemmelse med de ovenfor i præmis 28 udledte principper er den fysiske person, O. Ocalan, berettiget til med ethvert bevismiddel at godtgøre, at han gyldigt handler på vegne af den juridiske person, PKK, som han hævder at repræsentere. Disse bevismidler bør imidlertid i det mindste godtgøre, at PKK reelt havde til hensigt at anlægge nærværende søgsmål og at PKK ikke blev brugt som et instrument af en tredjemand, i givet fald af et af dets medlemmer.
- 33 Det må ligeledes præciseres, at det ikke tilkommer Retten, i forbindelse med denne undersøgelse af, om sagen kan antages til realitetsbehandling, at tage stilling til, hvorvidt PKK reelt eksisterer. Det spørgsmål, der er rejst i forbindelse med denne undersøgelse, er strengt begrænset til spørgsmålet om, hvorvidt O. Ocalan har kompetence til at anlægge et søgsmål på vegne af PKK.
- 34 For det første må det bemærkes, at søgsmålet formelt er anlagt af O. Ocalan på vegne («on behalf») af PKK.

- 35 For det andet må det konstateres, at sagsøgerne fuldt og fast hævder, at PKK blev opløst i april 2002. Hvad mere er, vedtog PKK's kongres ifølge O. Ocalans vidneudsagn, der er fremlagt som bilag til stævningen, på samme tid, som den erklærede PKK for opløst, den erklæring, hvorefter »alle aktiviteter, der udføres på vegne af PKK, [herefter] vil blive betragtet som ulovlige«.
- 36 For det tredje må det konstateres, at O. Ocalan på intet tidspunkt i sagsøgernes skriftlige indlæg er nævnt på anden måde end som PKK's repræsentant. Navnlig er det på intet tidspunkt hævdet, at han kunne have nogen som helst form for individuel interesse i en annullation af de omtvistede afgørelser.
- 37 Sagsøgerne har i stedet for at godtgøre, at O. Ocalan har handleevne til at repræsentere PKK, tværtimod hævdet, at PKK ikke længere eksisterer. Det er imidlertid umuligt at antage, at en juridisk person, der er ophørt med at eksistere, forudsat at dette er tilfældet, gyldigt kan udpege en repræsentant.
- 38 Umuligheden af at anerkende, at O. Ocalan gyldigt repræsenterer PKK, bestyrkes yderligere af O. Ocalans eget vidneudsagn, hvorefter enhver aktion på vegne af PKK vil være ulovlig efter april 2002. Ifølge dette vidneudsagn er den aktion, som O. Ocalan hævder at føre på vegne af PKK, blevet erklæret ulovlig af fuldmagtsgiveren selv.
- 39 Herefter konfronterer sagsøgerne Retten med den paradoksale situation, at den fysiske person, der anses for at repræsentere en juridisk person, ikke blot er ude af stand til at godtgøre, at han gyldigt repræsenterer denne juridiske person, men endvidere redegør for, hvorfor han ikke kan repræsentere denne.

- 40 Hvad angår sagsøgernes argument om, at der ikke foreligger andre retsmidler, kan dette ikke føre til en anerkendelse af, at enhver person, som ønsker at varetage tredjemands interesser, kan anlægge en retssag.
- 41 Retten må således konstatere, at O. Ocalan af egen drift har anlagt et søgsmål på vegne af PKK. Følgelig bør det søgsmål, som O. Ocalan har anlagt på vegne af PKK, afvises.
- 42 Heraf følger, at det er uforholdsmæssigt at tage stilling til andre formalitetsindsigelser, såsom at søgsmålet er anlagt for sent for så vidt angår afgørelse 2002/334.

Om KNK

- 43 Det må indledningsvis konstateres, at KNK allerede har anfægtet afgørelse 2002/334 i organisationens søgsmål registreret under sagsnummer T-206/02. Da sagsgenstanden, søgsmålsgrundene og parterne er identiske, må nærværende søgsmål, for så vidt som det er anlagt af KNK til prøvelse af afgørelse 2002/334, følgelig afvises som følge af indsigelsen om litispændens.
- 44 Hvad angår afgørelse 2002/460 (herefter »den omtvistede afgørelse«) fremgår det klart, at denne afgørelse er en ny afgørelse i forhold til afgørelse 2002/334, som den ophæver. Dels bestemmer artikel 2, stk. 3, i forordning nr. 2580/2001, at Rådet med enstemmighed udarbejder, reviderer og ændrer den liste over personer, grupper og enheder, som nævnte forordning finder anvendelse på. Det følger heraf, at Rådet ved hver ny retsakt reviderer den omtvistede liste. Dels kan en sådan revision ikke være begrænset til opførelsen af nye personer eller enheder eller til tilbagetrækning af visse personer eller grupper, eftersom det i et retsfællesskab ikke kan tillades, at en

retsakt, som indfører vedvarende restriktive foranstaltninger over for personer eller enheder, kan gælde ubegrænset, uden at den institution, som har fastsat dem, regelmæssigt vedtager dem på ny efter en fornyet undersøgelse. Følgelig kan den omstændighed at have anfægtet afgørelse 2002/334, som for første gang opfører PKK på den omtvistede liste, ikke forhindre KNK i at anfægte afgørelse 2002/460, som bibeholder PKK på nævnte liste, på grund af indsigelsen om litispendens.

- 45 Hvad angår det af KNK anlagte søgsmål til prøvelse af afgørelse 2002/460 følger det af fast retspraksis, at en sammenslutning, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser, ikke kan anses for at være individuelt berørt i artikel 230, stk. 4, EF's forstand af en retsakt, der påvirker denne gruppes interesser generelt, og derfor ikke har kompetence til at anlægge sag med påstand om annullation, når sammenslutningens medlemmer ikke kan gøre det individuelt (Domstolens dom af 14.12.1962, forenede sager 19/62-22/62, Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mod Rådet, Sml. 1954-1964, s. 371, org.ref.: Rec. s. 943, på s. 960, og Rettens dom af 21.3.2001, sag T-69/96, Hamburger Hafen- und Lagerhaus m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1037, præmis 49).
- 46 I det foreliggende tilfælde må det konstateres, at KNK ifølge det grundlæggende charters artikel 7, afsnit A, har til opgave at styrke enheden og samarbejdet mellem kurdere i alle dele af Kurdistan og at støtte kurdernes kamp i lyset af den kurdiske nations overordnede interesser. KNK bør derfor anses for at være en sammenslutning, der er oprettet for at varetage en gruppe borgeres kollektive interesser.
- 47 Denne konklusion understøttes ligeledes af sagsøgernes argument, hvorefter opførelsen af PKK har »demoraliserende virkninger« for KNK's mulighed for at forfølge dette mål. I henhold til den ovenfor anførte retspraksis kan KNK ikke i denne forbindelse være individuelt berørt.

- 48 Det bør dernæst undersøges, om KNK kan påberåbe sig, at en eller flere af dens medlemmer kan anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse.
- 49 Hvad angår PKK må det konstateres, at sagsøgerne ved at hævde, at dette parti ikke længere eksisterer, i det mindste erkender, at PKK ikke længere er medlem af KNK. I denne forbindelse kan det ikke antages, at en persons tidligere medlemskab af en sammenslutning gør det muligt for sammenslutningen at påberåbe sig, at denne person eventuelt kunne have anlagt et søgsmål. At tillade en sådan argumentation ville nemlig give sammenslutningen en slags evig søgsmålskompetence, og dette uanset den omstændighed, at sammenslutningen ikke længere kan hævde at repræsentere det tidligere medlems interesser.
- 50 Hvad angår KADEK har sagsøgerne nærmere bestemt påberåbt sig den omstændighed, at KADEK, som er et potentielt medlem af KNK, vil være berørt af afgørelse 2002/460 i en sådan grad, at sammenslutningen ikke kan tilslutte sig KNK. Såfremt det antages, at KADEK havde haft kompetence til for Retten at anfægte afgørelse 2002/460 på tidspunktet for anlæggelsen af det foreliggende søgsmål, hvilket forekommer muligt, navnlig hvis den kunne anses for at være den retlige og/eller faktiske efterfølger for PKK, kan KNK ikke påberåbe sig, at KADEK tilhører dennes organisation, eftersom sammenslutningen ikke er medlem heraf.
- 51 Sagsøgerne har endeligt anført, at KNK samt organisationens medlemmer generelt er individuelt berørt derved, at deres aktiviteter vil være begrænsede på grund af frykten for, at deres aktiver indfryses i tilfælde af samarbejde med en enhed, der er opført på den omtvistede liste. Det bør i denne forbindelse bemærkes, at den omtvistede afgørelses forbud mod at stille midler til rådighed for PKK har en generel rækkevidde derved, at det retter sig til alle retssubjekter i Det Europæiske Fællesskab. Den omtvistede afgørelse finder således anvendelse på objektivt afgrænsede forhold og har retsvirkninger over for generelt og abstrakt afgrænsede personkredse (jf. i denne retning Domstolens dom af 6.10.1982, sag 307/81, *Alusuisse Italia mod Rådet og Kommissionen*, Sml. s. 3463, præmis 9).

- 52 Det bemærkes, at fysiske og juridiske personer kun vil kunne påstå, at de berøres individuelt af en almen gyldig retsakt, såfremt de rammes på grund af visse egenskaber, som er særlige for dem, eller på grund af en faktisk situation, der adskiller dem fra alle andre (Domstolens dom af 15.7.1963, sag 25/62, Plaumann mod Kommissionen, Sml. 1954-1964, s. 411, på s. 414, org.ref.: Rec. s. 197, på s. 223, og Rettens dom af 27.4.1995, sag T-12/93, CCE de Vittel m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1247, præmis 36). KNK og dens medlemmer er imidlertid forpligtede til at overholde det i den omtvistede afgørelse fastsatte forbud for så vidt angår PKK i lighed med alle øvrige personer i Fællesskabet. Den omstændighed, at KNK og dens medlemmer som følge af deres politiske holdninger mere end andre kan mærke virkningerne af dette forbud, kan ikke individualisere dem i forhold til alle øvrige personer i Fællesskabet. Den omstændighed, at en generel retsakt har forskellige konkrete virkninger for de enkelte retssubjekter, den finder anvendelse på, kan nemlig ikke føre til, at de adskilles fra alle andre berørte personer, såfremt retsakten finder anvendelse på en objektivt bestemt situation (jf. Rettens dom af 22.2.2000, sag T-138/98, ACAV m.fl. mod Rådet, Sml. II, s. 341, præmis 66 og den deri nævnte retspraksis).
- 53 Sagsøgerne har slutteligt anført, at intet andet retsmiddel end nærværende søgsmål gør det muligt at anfægte lovligheden af den omtvistede afgørelse for så vidt som den angår PKK.
- 54 Det må konstateres, at denne påstand er ukorrekt. Den omstændighed, at KNK ikke selv kan anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse, er på ingen måde ensbetydende med, at ingen andre personer, der er adressater for denne afgørelse eller umiddelbart og individuelt berørt af denne, kan anlægge et sådant søgsmål.
- 55 I denne forbindelse er det almindeligt kendt, at Rådet ved sin afgørelse 2004/306/EF af 2. april 2004 om gennemførelse af artikel 2, stk. 3, i forordning (EF) nr. 2580/2001 og om ophævelse af afgørelse 2003/902/EF (EUT L 99, s. 28) har opført KADEK og Kongra-Gel alias PKK på den omtvistede liste. Ved stævning indleveret den 25. juni 2004 opført under sagsnummer T-253/04 (EUT C 262, s. 28), har Kongra-Gel nedlagt påstand om annullation af denne afgørelse.

- 56 Da KNK ikke kan gøre gældende, at et af dens medlemmer kan anlægge et annullationssøgsmål til prøvelse af den omtvistede afgørelse, må det fastslås, at KNK ikke er individuelt berørt af denne afgørelse.
- 57 Herefter må søgsmålet, for så vidt det er anlagt af KNK til prøvelse af afgørelse 2002/460, afvises.
- 58 Det følger af det foregående, at søgsmålet i sin helhed bør afvises.

Sagens omkostninger

- 59 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da sagsøgerne har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Rådets påstand herom.
- 60 I henhold til artikel 87, stk. 4, første afsnit, i Rettens procesreglement bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Det Forenede Kongerige og Kommissionen bør derfor bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Anden Afdeling)

- 1) **Sagen afvises.**

- 2) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger og betaler Rådet for Den Europæiske Unions omkostninger.**

- 3) **Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 15. februar 2005.

H. Jung

Justitssekretær

J. Pirrung

Afdelingsformand